

zlecenia, ani umowy o dzieło. Jeżeli jednak prace te wchodzi w skład problemu (węzłowego, resortowego, branżowego) ujętego w planie pracy, wówczas nauczyciel ten może otrzymać z tego tytułu nagrodę zgodnie z § 14 uchwały.”

f) ust. 7 skreśla się;

4) w § 11:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Udział studenta w pracach, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B uchwały, nie może przekroczyć 500 godzin rocznie. Wynagrodzenie za te prace wypłaca się stosując stawkę 20 zł za jedną godzinę pracy.”

b) ust. 3 i 4 skreśla się;

5) w § 12:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jednostki organizacyjne gospodarki społecznej, na których rzecz szkoły wyższe wykonują prace, o których mowa w § 3 ust. 2 pkt B uchwały, pokrywają koszty bezpośrednio związane z wykonaniem danej pracy, a ponadto — w formie narzutu — koszty pośrednie. Różnica między wpływami z narzutów a kosztami pośrednimi wszystkich prac w danym roku kalendarzowym stanowi nadwyżkę finansową szkoły wyższej. Narzut ten nie może być większy niż 150% robocizny bezpośredniej (robocizny łącznie ze świadczeniami na rzecz ubezpieczenia społecznego). Wysokość narzutu powinna być określona w umowie.”

b) ust. 2 i 4 skreśla się;

c) w ust. 3 skreśla się wyraz „pozaplanowych”;

6) w § 13:

a) w ust. 1 lit. b) skreśla się wyrazy „planowych i pozaplanowych”;

b) dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Część nadwyżki finansowej, obliczonej proporcjonalnie do udziału wynagrodzeń studentów w ogólnych kosztach robocizny, przekazuje się na zakup (remonty) aparatury i urządzeń szkoły oraz na zwiększenie środków na świadczenia socjalne dla studentów, w granicach nie wyższych niż 25% tej części nadwyżki.”

c) w ust. 2 zamiast wyrazów „Minister nadzorujący szkołę wyższą” wpisuje się wyrazy „Rektor szkoły wyższej”.

§ 2. Do umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej uchwały, w których termin zakończenia prac przewidziany jest:

- 1) do dnia 31 grudnia 1972 r. — mają zastosowanie przepisy dotychczasowe,
- 2) po dniu 1 stycznia 1973 r. — należy sporządzić aneksy wprowadzające do umów z dniem 1 stycznia 1973 r. zasady i stawki wynagrodzeń określone w niniejszej uchwale.

§ 3. Dopuszczalny procent uposażenia zasadniczego, o którym mowa w § 1 pkt 3 lit. a), oblicza się w roku 1972 sumując kwoty obliczone odrębnie za okres od dnia 1 stycznia 1972 r. do dnia 30 kwietnia 1972 r. i za okres od dnia 1 maja 1972 r. do dnia 31 grudnia 1972 r.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

290

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW OBRONY NARODOWEJ I SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 7 listopada 1972 r.

w sprawie współdziałania w akcjach ratowniczych wojskowych straży pożarnych i pododdziałów jednostek wojskowych z terenowymi strażami pożarnymi.

Na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy o ochronie przeciwpożarowej z dnia 13 kwietnia 1960 r. (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 120 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) „terenowych strażach pożarnych” — oznacza to straże pożarne, o których mowa w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 1960 r. Nr 20, poz. 120 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115),
- 2) „wojskowych strażach pożarnych” — oznacza to wojskowe etatowe i nieetatowe straże pożarne jednostek wojskowych oraz wojskowe straże pożarne przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej,
- 3) „pododdziałach wojskowych” — oznacza to pododdziały jednostek wojskowych wyznaczone do udziału w akcjach ratowniczych.

§ 2. Wojskowe straże pożarne działają w rejonach własnych i w rejonach pomocy wzajemnej.

§ 3. 1. Rejon pomocy wzajemnej wojskowej straży pożarnej jednostek wojskowych obejmuje miejscowości oraz obszary leśne położone w pasie do:

- 1) 5 km — dla nieetatowych straży pożarnych,
- 2) 10 km — dla etatowych straży pożarnych, licząc od granic własnego rejonu działania.

2. Szczegółowe granice rejonów pomocy wzajemnej ustala oddzielnie dla każdego powiatu właściwy terenowo wojskowy inspektor przeciwpożarowy w porozumieniu z zainteresowanymi dowódcami garnizonów i powiatowymi (miejskimi) komendami straży pożarnych.

3. Podane w ust. 1 granice rejonów pomocy wzajemnej mogą być w uzasadnionych wypadkach zmniejszone. Decyzję w tym zakresie podejmuje dowódca garnizonu w porozumieniu z powiatowym (miejskim) komendantem straży pożarnych.

§ 4. Rejon wzajemnej pomocy wojskowej straży pożarnej przedsiębiorstwa państwowego podległego Ministrowi Obrony Narodowej obejmuje obszar miasta (osiedla), w którym straż pożarna przedsiębiorstwa ma swoją siedzibę.

§ 5. 1. Dla wojskowej straży pożarnej składnic i magazynów amunicji, materiałów wybuchowych, paliw płynnych, poligonów naukowo-badawczych i jednostek rakietywowych nie ustala się rejonów pomocy wzajemnej.

2. Wojskowa straż pożarna, o której mowa w ust. 1, przystępuje do akcji ratowniczej, jeżeli pożar zagraża bezpośrednio chronionym przez nią obiektom lub w innych wypadkach za zgodą oficera dyżurnego jednostki wojskowej albo jego przełożonych.

§ 6. 1. Zakres działania wojskowej straży pożarnej we własnym rejonie działania określają przepisy i regulaminy wojskowe.

2. Do zakresu działania wojskowej straży pożarnej w rejonie pomocy wzajemnej należy:

- 1) bezpośredni udział w zwalczaniu pożarów oraz działania związane z usuwaniem skutków zdarzeń o charakterze klęsk żywiołowych lub katastrof,
- 2) wykonywanie innych czynności w zakresie ochrony przeciwpożarowej na polecenie przełożonych.

§ 7. 1. Powiatowe (miejskie) komendy straży pożarnych w porozumieniu z właściwymi terenowo wojskowymi inspektorami przeciwpożarowymi uwzględniają w planach operacyjnych skierowanie niezbędnych sił i środków na wypadek pożaru w obiektach wojskowych zarówno w okresie pokoju, jak i wojny.

2. Do zakresu działania terenowych straży pożarnych wezwanych na teren obiektów wojskowych należy:

- 1) bezpośredni udział w zwalczaniu pożaru w granicach ustalonych z organami przeciwpożarowymi lub dyżurnymi jednostek wojskowych,
- 2) wykonywanie innych czynności związanych z ochroną przeciwpożarową w uzgodnieniu i na wniosek dowództwa zainteresowanej jednostki wojskowej.

§ 8. 1. Wojskowe straże pożarne oraz pododdziały wojskowe mogą podjąć akcję ratowniczą poza granicami rejonu pomocy wzajemnej na podstawie uzgodnionych odrębnych planów działania.

2. Plany, o których mowa w ust. 1, opracowują wspólnie — na podstawie operacyjnych planów obrony przeciwpożarowej zakładów, obszarów leśnych i rejonów — wojskowy inspektor przeciwpożarowy okręgu oraz wojewódzki komendant straży pożarnych (komendant straży pożarnych miasta wyłączanego z województwa), a zatwierdza dowódca okręgu wojskowego. Plany te powinny określać:

- 1) granice obszarów przydzielonych poszczególnym wojskowym strażom pożarnym i pododdziałom wojskowym,
- 2) wielkość pododdziałów, zależnie od realnych możliwości jednostki wojskowej i warunków terenowych,
- 3) rodzaj i ilość sprzętu niezbędnego do działań ratowniczych, stanowiącego wyposażenie pododdziału wojskowego,
- 4) sposoby i zasady alarmowania,
- 5) zasady współdziałania w czasie akcji ratowniczej.

§ 9. 1. Wojskowa straż pożarna oraz pododdziały wojskowe podejmują akcję ratowniczą w rejonie własnym na skutek alarmu pożarowego.

2. Wojskowa straż pożarna oraz pododdziały wojskowe podejmują akcję ratowniczą w rejonie pomocy wzajemnej na polecenie oficera dyżurnego jednostki wojskowej lub jego przełożonych.

3. Jednostki wojskowe skierowują macierzystą straż pożarną lub pododdziały wojskowe do akcji ratowniczej poza granice rejonu pomocy wzajemnej, zgodnie z planem,

o którym mowa w § 8 ust. 1, na polecenie dyżurnego organu związku taktycznego lub jego przełożonych.

4. Skierowanie straży pożarnej lub pododdziału wojskowego poza teren jednostki wojskowej nie może pozbawiać obiektu wojskowego ochrony przeciwpożarowej.

5. Właściwe do wzywania pomocy wojska są wyłącznie:

- 1) powiatowe i miejskie komendy straży pożarnych w granicach określonych w § 3 ust. 1,
- 2) wojewódzkie (miast wyłączonych z województw) komendy straży pożarnych w wypadkach, o których mowa w § 8.

6. Wezwanie w wypadkach, o których mowa w § 9 ust. 2 i 3, może być skierowane, jeżeli z konkretnej sytuacji wynika, że terenowe straże pożarne, zobowiązane do udzielenia pomocy, nie mogą wykonać zadań we własnym zakresie. Decyduje o tym kierownik akcji ratowniczej.

7. W razie akcji ratowniczej na terenie rejonu pomocy wzajemnej lub poza granicami tego rejonu wojskowa straż pożarna zobowiązana jest pozostawić we własnym rejonie działania odpowiednie zabezpieczenie przeciwpożarowe.

8. W uzasadnionych wypadkach Dyżurna Służba Operacyjna Sztabu Generalnego na wniosek Komendy Głównej Straży Pożarnych może skierować do udziału w akcjach ratowniczych pododdziały wojskowe poza rejon określony w planach, o których mowa w § 8 ust. 1.

§ 10. Przedstawiciele jednostek wojskowych oraz wojskowych straży pożarnych uczestniczą w ćwiczeniach i manewrach organizowanych przez właściwe komendy straży pożarnych na terenie dużych zakładów pracy o poważnym zagrożeniu pożarowym, wybuchowym lub toksycznym oraz w kompleksach leśnych.

§ 11. 1. W czasie podjęcia wspólnej akcji ratowniczej terenowe i wojskowe straże pożarne oraz pododdziały wojskowe podlegają kierownikowi akcji. W tych wypadkach akcją tą kierują:

- 1) na obszarach własnych jednostek lub przedsiębiorstw wojskowych nie posiadających straży pożarnych lub posiadających tylko nieetatowe straże pożarne — komendanci wojskowych etatowych straży pożarnych albo dowódcy terenowych straży pożarnych zależnie od tego, które straże pożarne przybyły wcześniej do pożaru, a jeżeli przybyły jednocześnie — komendanci wojskowych etatowych straży pożarnych,
- 2) na obszarach własnych jednostek wojskowych posiadających etatowe straże pożarne — komendanci etatowych wojskowych straży pożarnych tych jednostek,
- 3) na obszarach własnych przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej, posiadających własne straże pożarne — komendanci wojskowych straży pożarnych tych przedsiębiorstw,
- 4) w rejonach pomocy wzajemnej wojskowych straży pożarnych i poza tymi rejonami — dowódcy terenowych straży pożarnych.

2. W uzasadnionych wypadkach kierownictwo akcją ratowniczą przejąć może:

- 1) dowódca jednostki wojskowej lub wyznaczony oficer — na obszarze poligonu lub w obiektach specjalnego znaczenia,
- 2) osoba zatrudniona w cywilnej lub wojskowej ochronie przeciwpożarowej, jeżeli posiada wyższy pożarniczy stopień służbowy (KTP) niż osoba, która w myśl ust. 1 powołana jest do dowodzenia.

§ 12. 1. Dowódca Wojsk Obrony Powietrznej Kraju, Dowódca Wojsk Lotniczych i Dowódca Marynarki Wojennej zobowiążą załogi środków latających, aby podczas przeprowadzanych lotów zawiadamiały w drodze radiowej najbliższe stanowisko dowodzenia lotami o zauważonym pożarze, podając jego rejon, czas zauważenia oraz rozmiary pożaru.

2. W razie otrzymania meldunku o zauważonym pożarze dyżurni odpowiedzialni na stanowisku dowodzenia lotami zobowiązani są przekazać meldunek punktom alarmowo-dyspozycyjnym powiatowych, miejskich lub wojewódzkich komend straży pożarnych.

3. Przy przekazywaniu meldunków, o których mowa w ust. 2, siecią telekomunikacyjną należy rozmowy zamawiać na hasło „Ratunek”.

§ 13. Przepisy zarządzenia mają również zastosowanie do jednostek wojskowych podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 14. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministrów Obrony Narodowej i Gospodarki Komunalnej z dnia 6 października 1953 r. w sprawie współdziałania wojskowych straży pożarnych z terenowymi i zakładowymi strażami pożarnymi oraz sposobu przeprowadzania akcji ratowniczych obiektów wojskowych przez straże pożarne (Monitor Polski Nr A-96, poz. 1339),
- 2) zarządzenie Ministrów Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych oraz Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 23 października 1963 r. w sprawie zasad współdziałania jednostek wojskowych z organami państwowego gospodarstwa leśnego i strażami pożarnymi w zwalczaniu pożarów leśnych (Dz. Urz. M.L. i Przem. Drzewnego nr 16, poz. 208).

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Urbanowicz*
Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *B. Stachura*

291

ZARZĄDZENIE MINISTRA NAUKI, SZKOLNICTWA WYŻSZEGO I TECHNIKI

z dnia 15 listopada 1972 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wykazu jednostek organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni naukowych.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1969 r. Nr 4, poz. 32) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopnia naukowego doktora, stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Komitetu

Nauki i Techniki z dnia 26 listopada 1971 r. w sprawie wykazu jednostek organizacyjnych uprawnionych do nadawania stopni naukowych (Monitor Polski z 1971 r. Nr 58, poz. 378, z 1972 r. Nr 14, poz. 97 i Nr 44, poz. 235), w części D Instytuty naukowo-badawcze dodaje się lp. 52 i 53 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa jednostki	Organ nadzorujący	Nazwa stopnia naukowego
1	2	3	4
52	Instytut Przemysłu Fermentacyjnego	Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu	doktora nauk technicznych
53	Instytut Technologii Drewna	Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	doktora nauk technicznych

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki:

J. Kaczmarek

292

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 22 listopada 1972 r.

w sprawie ogólnych warunków umów składu towarów w chłodniach składowych między jednostkami gospodarki społecznoej.

Na podstawie art. 384 § 1 Kodeksu cywilnego oraz § 1 uchwały nr 93 Rady Ministrów z dnia 29 czerwca 1970 r. w sprawie upoważnienia Ministra Przemysłu Spożywczego

i Skupu do ustalania ogólnych warunków umowy składu towarów w chłodniach składowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 169) zarządza się, co następuje: